

KENDİNE İNANMANIN ÖNEMİ

LOUIS PASTEUR'UN ÖYKÜSÜ

Ann Donegan Johnson

ÖTEKİ YAYINEVİ

KENDİNE İNANMANIN ÖNEMİ LOUIS PASTEUR'ÜN ÖYKÜSÜ

Öteki

Çocuk Kitapları

Yazar

Ann Donegan Johnson

İllustrator

Pileggi

Tasarım

Tuna Tuna

Çevirmen

Emre Ak

10. Baskı

Ekim 2017

© Öteki Yayınevi

Sertifika No: 34460

Baskı ve Cilt

Vizyon Basımevi Kağıtçılık Matbaacılık
ve Yay. San. Tic. Ltd. Şti.

İkitelli Org. San. Bölğ. Deposite İş Merk.
A 6 Blok Kat:3 No: 309 Başakşehir / İstanbul
Tel: (0212) 671 61 51

Öteki Yayınevi

Eğitim Mah. Saygı Sok. Selimoğlu Sitesi
17 A Kadıköy / İstanbul
Tel: 0216 405 25 22
www.otekiyayinevi.com

ISBN: 978-975-8012-71-8

KENDİNE İNANMANIN ÖNEMİ

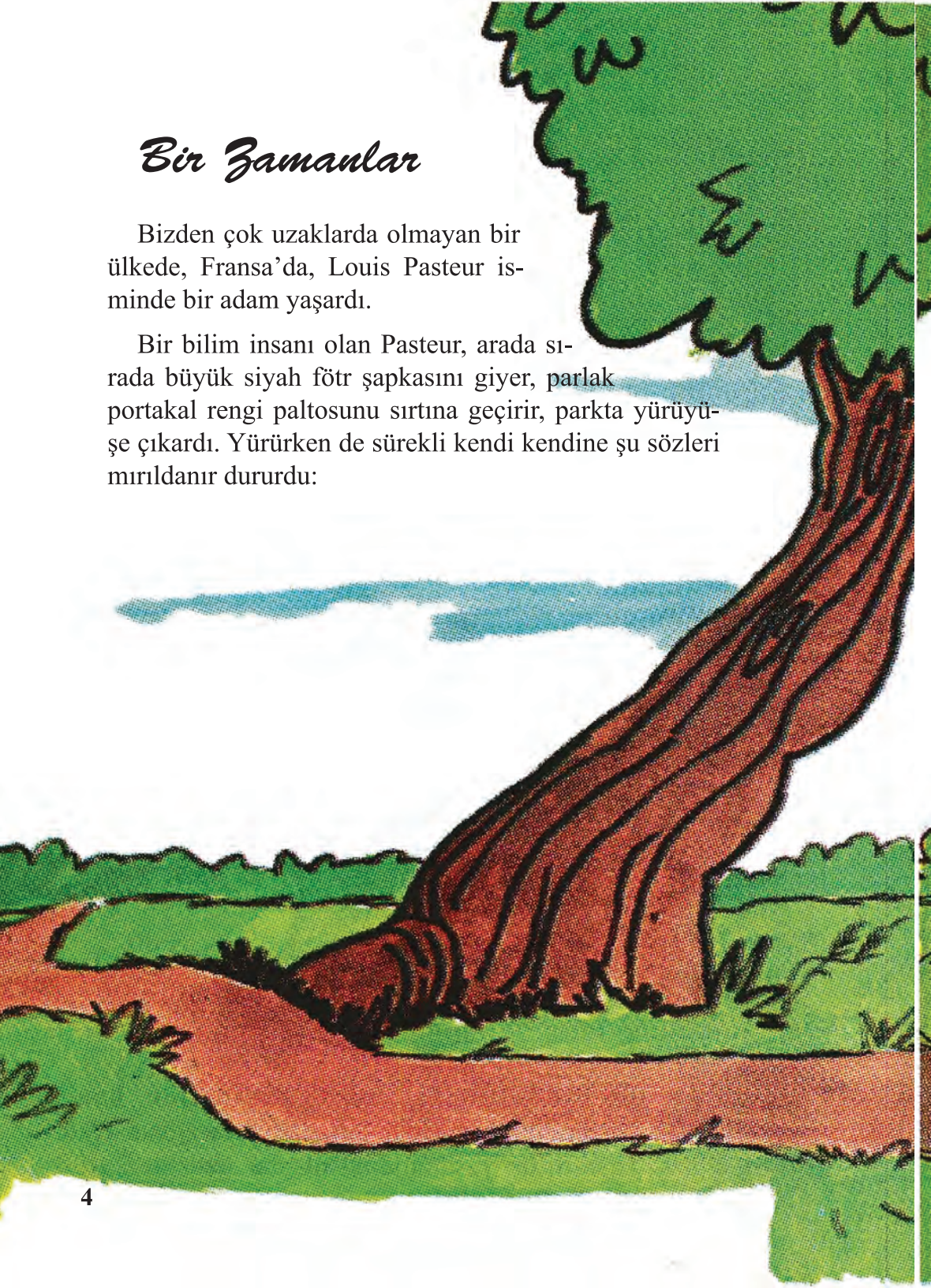

Bu öykü, kendine inanan bir insanın, Louis Pasteur'ünz öyküsüdür. Burada okuyacağınız öykü, Pasteur'ün yaşamındaki olaylar üzerine kurulmuştur. (Louis Pasteur ile ilgili ayrıntılı bilgileri, son sayfada bulabilirsiniz.)

Bir Zamanlar

Bizden çok uzaklarda olmayan bir ülkede, Fransa'da, Louis Pasteur isminde bir adam yaşardı.

Bir bilim insanı olan Pasteur, arada sırada büyük siyah fötr şapkasını giyer, parlak portakal rengi paltosunu sırtına geçirir, parkta yürüyüşe çıkardı. Yürürken de sürekli kendi kendine şu sözleri mırıldanır dururdu:

“Yapabileceğime inanıyorum ... Yapabileceğime inanıyorum ...

“Sizce, Louis Pasteur’ün yapabileceğine inandığı şey ne idi?”

Bu, çok önemli bir şeydi kuşkusuz: Bu, Louis Pasteur için o kadar önemliydi ki, ünlü bilim insanı parktaki diğer insanları fark etmiyordu bile. Pasteur, “Görünmez düşmanı bulmalıyım,” diyordu. “İnsanlara zarar veren kuduz mikroplarını bulmak zorundayım. Bu mikroplar insanları hasta ediyor. O kadar ağır hasta ediyor ki, ölüyorlar. Görünmez düşmanı bulduğumda da, onu yok etmenin bir yolunu düşüneceğim. O zaman, hasta insanlar tekrar sağlıklarına kavuşacaklardır.” Louis Pasteur, bir bankın üzerine oturup, yine görünmez düşmanı düşünmeye koyuldu. “Biliyorum, eminim... Yapabileceğime o kadar eminim ki...” diyordu kendi kendine.

Rastlantı bu ya, yakınında bulunan ve

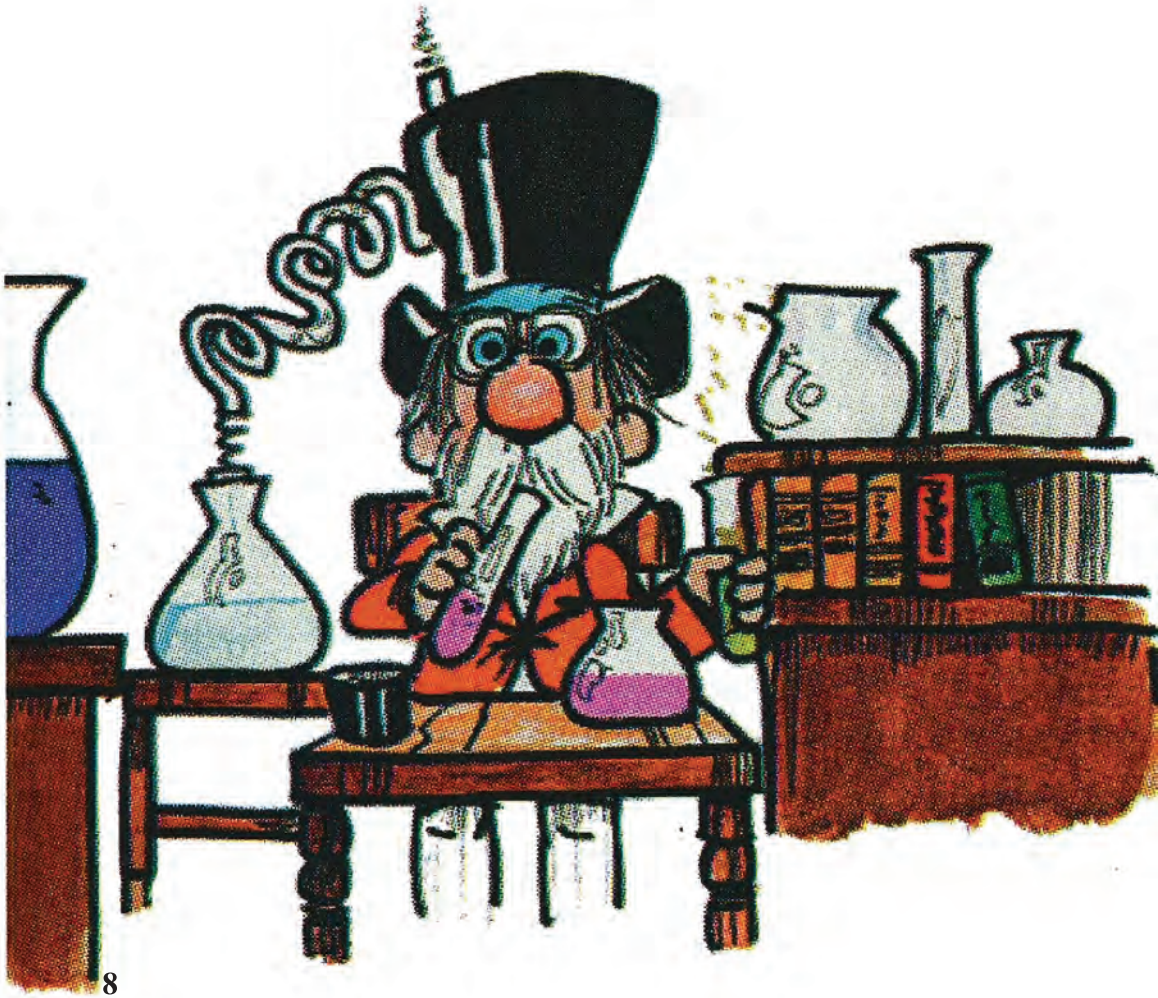

onu izleyen çocuklar aralarında şöyle konuşuyorlardı: “Ne kadar tuhaf bir adam! Eğer bir düşman görünmez ise, bu hiç kimsenin onu göremeyeceği anlamına gelir. Eğer onu hiç kimse görmüyorsa, onu hiç kimse de bulamayacak demektir.” Louis Pasteur, bu yaramaz çocukları duymamazlıktan geldi. Yerinden kalkıp hızlı adımlarla her gün çalıştığı, Paris’in Ulm Sokağı’ndaki laboratuvarına gitti. Çocuklardan birkaçı peşine takılmıştı. Aynı şekilde, neler yaptığını merak eden birkaç yetişkin de onu takip ediyordu.

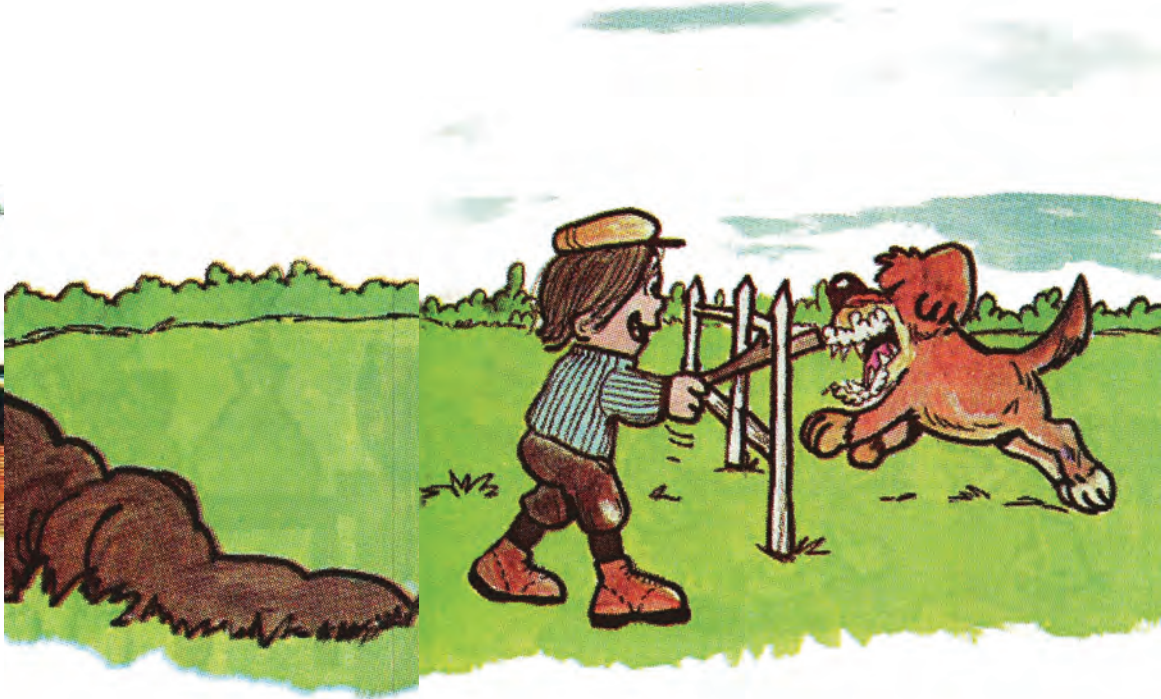

Gizli gizli laboratuvar penceresinden Pasteur'ü izlemeye koyuldular. "Bunu asla başaramayacaksın," diye bağıryorlardı. "Hiç kimse görünmez bir düşmanı bulamaz ki!" Çocukların ne düşündüğü, Louis Pasteur'un umurunda değildi. Aynı şekilde, büyüklerin ne düşündüğü de... Çünkü o, kendisine inanan bir insandı. "Haklı olduğumu biliyorum," diye mırıldandı. "Yapabileceğime de eminim." Böylece, kendisine inandığı için çalışmalarını sürdürdü. Doğru olduğuna inandığı şeyleri yapmaya devam etti.

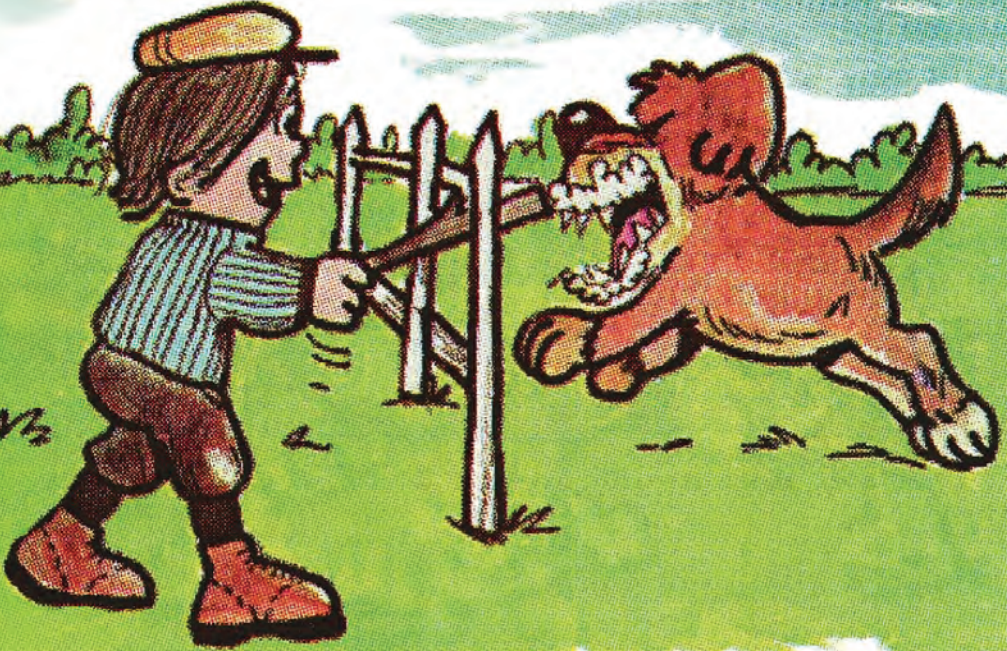

Bu zor bir işti doğrusu, ama Louis Pasteur umutluymdu. O, görünmez düşmanı -yani kuduz mikrobunu- bulduğu takdirde, kendilerini feci bir son bekleyen birçok hastayı yeniden sağlığına kavuşturabileceğini biliyordu. Böylece de umudu, mutluluğa dönüştürebilecekti. Fransa'daki laboratuvarında çalışmalarını sürdüren Louis Pasteur'le yaramaz çocuklar nasıl alay ediyorsa, komşu bir ülkede, Almanya'da, yaramaz bir erkek çocuk, zavallı, hasta bir köpeği, elindeki sopayla kızdırmaya çalışıyordu. "Çocuğun adı Joey'di. Bu küçük çocuk aslında acımasız biri değildi. O bunu, düşünmeden yapıyordu; bazen birçok çocuğun yaptığı gibi. .. Yani, çoğu çocuğun hoşlandığı gibi, o da köpeği kızdırmaktan hoşlanıyordu. Joey, bir süre sonra köpeği fazlasıyla kızdırmıştı. Bunu, köpeğin suratından anlamak mümkündü.

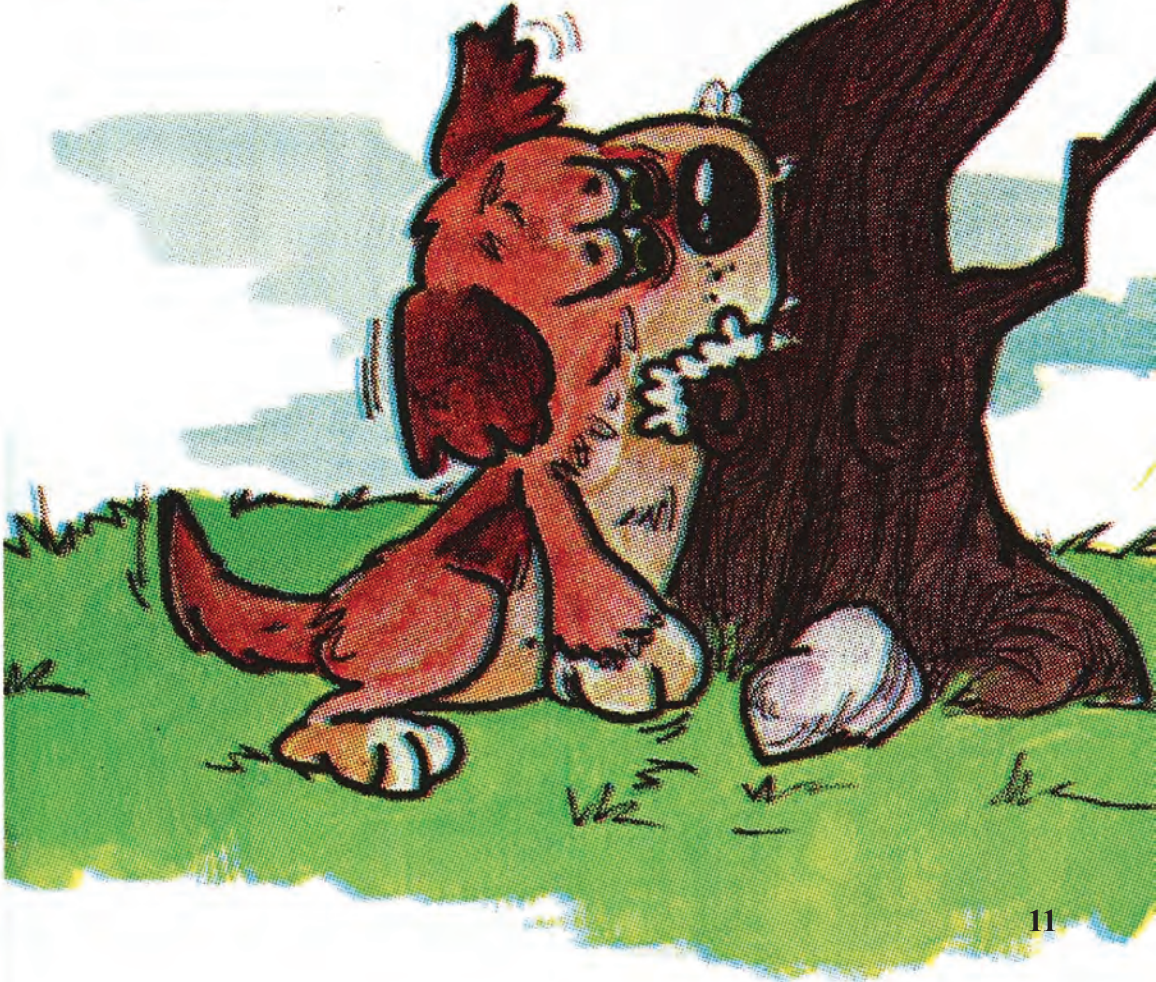

Köpeğin ağzının çevresinde, bir bardağa hızla boşaltılmış gazoz benzeri beyaz bir köpük vardı. Köpek havlamaya çalıştı... Sanki , “Yapma! Lütfen yapma!” demeye çalışıyordu, ama bir türlü havlayamıyordu. Bir şeyler ters gidiyordu!

Sizce ters giden neydi?

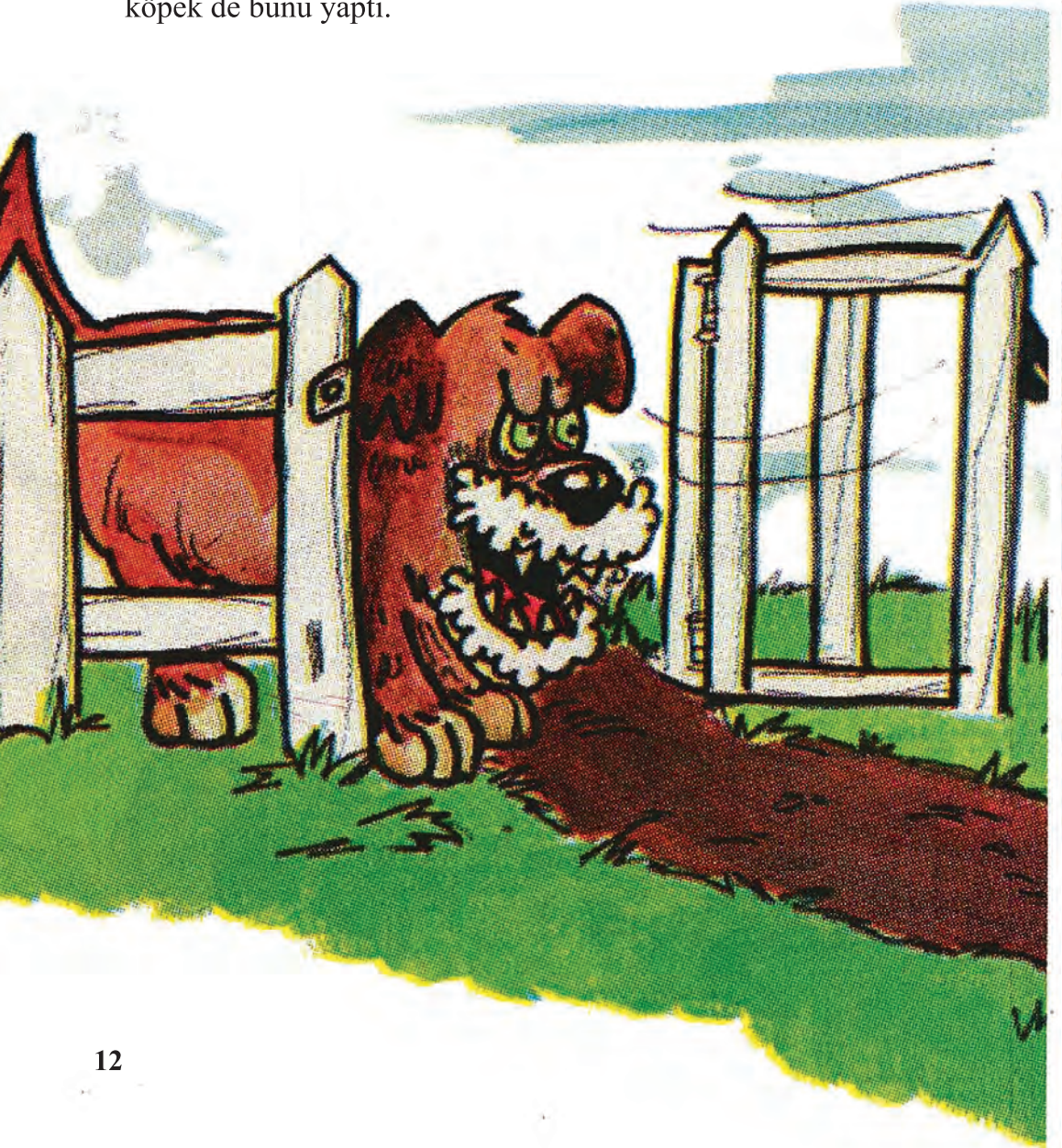

Varsayın ki dev bir büyüteç ya da mikroskopla köpeğin içine bakabiliyorsunuz. Ne görürdünüz acaba? Evet, doğru! Görünmez düşmanı, yani bu zavallı köpeği bu kadar hasta eden kuduz mikroplarını görürdünüz. Köpek o kadar hasta ve o kadar kızgındı ki, -taş olsun, ağaç olsun, ne görse ısırıyordu- elinden gelse, onu sopayla kızdıran çocuğu da ısırırdı mutlaka.

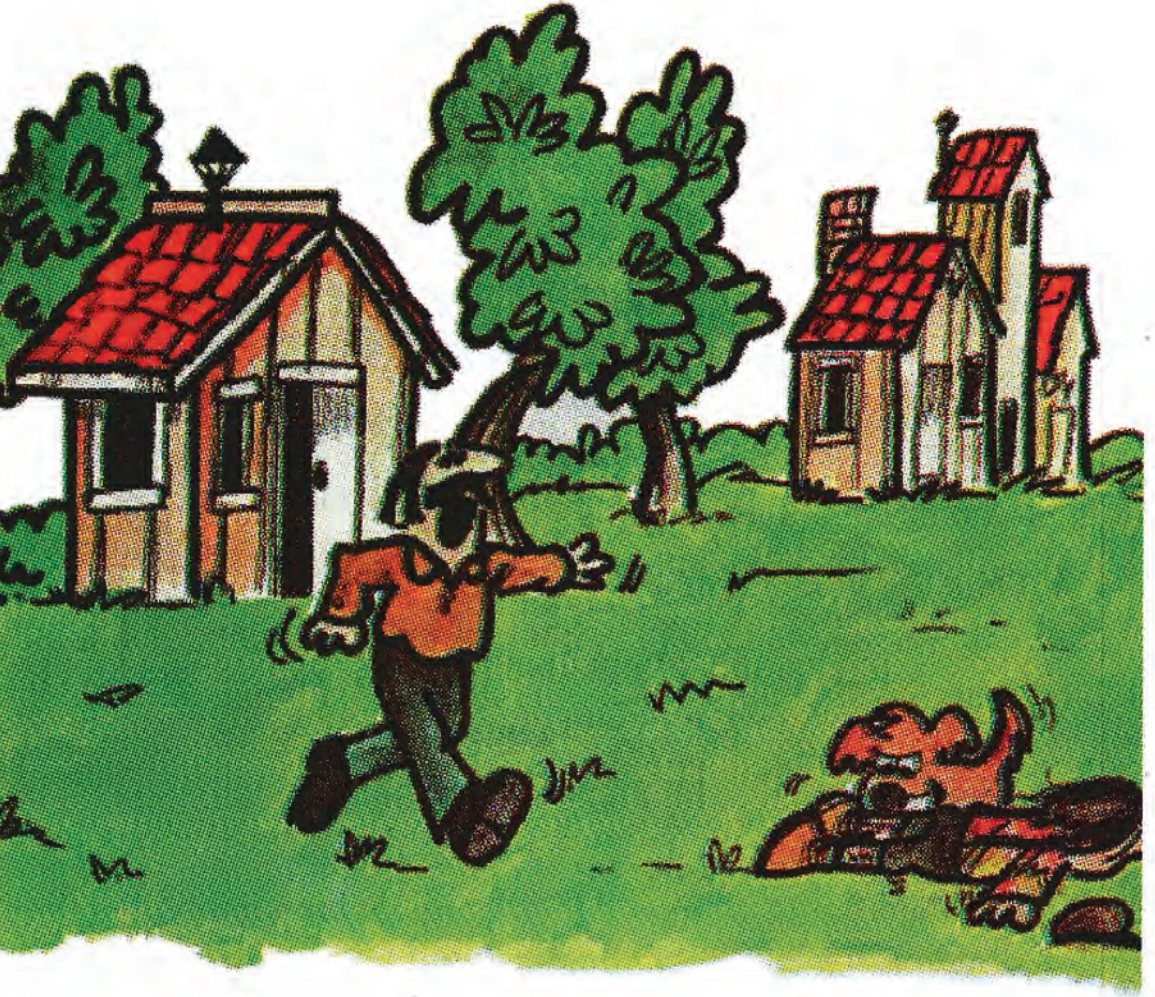
Joey, köpeğin bulunduğu yerden ayrılırken, çok önemli bir şeyi fark etmedi. Bunun ne olduğunu siz görebildiniz mi?

Evet, bu bahçe kapısıydı. Bahçe kapısı aralık kalmıştı. Böylece, hasta ve kızgın köpek, Joey'i kovalayıp ısırabilirdi. Zaten köpek de bunu yaptı.

Hasta ve kızgın köpek, onu kollarından ve bacaklarından ısır-
dıkça, Joey, “Aaah! Ah! İmdat!” diye bas bas bağıırıyordu. İşte ne
olduysa o anda oldu!

Görünmez düşman -yani köpeğin içinde saklanmakta olan kuduz mikropları- köpeğin köpüren ağzından küçük çocuğa geçti. Joey, hâlâ bas bas bağıırıyordu: “İmdat! İmdat! Babaaa! Lütfen yardım et!” Joey’in babası, oğlunun çığlıklarını duyunca küçük evlerinden çıkıp koşarak Joey’in yanına geldi ve neler olduğunu anlamaya çalıştı.

Köpeğin, oğlunu ısırıldığını görünce, dehşete düştü. Joey'in babası iri yapılı ve güçlü birisiydi, ama bu manzara karşısında gerçekten korkmuştu.

Bazen babalar bile korkabilirler. Ama Joey'in babası cesur biriydi. Köpeğe doğru koştu. Köpeği, "Git buradan! Git!" diye bağırarak kovalamaya başladı. Kollarını sallıyor, ayaklarını yere vuruyordu. Bir süre aptal aptal çevresine bakan köpek, ardından salyalarını saçsa kaçtı.

Joey'in babası, köpeği bahçe çitinin dışına kadar kovalamayı başardı. Köpek dışarı çıktığında da, bir daha giremesin diye, kapıyı iyice kapattı. Ama ne yazık ki, köpek Joey'e vereceği zararı çoktan vermişti bile.

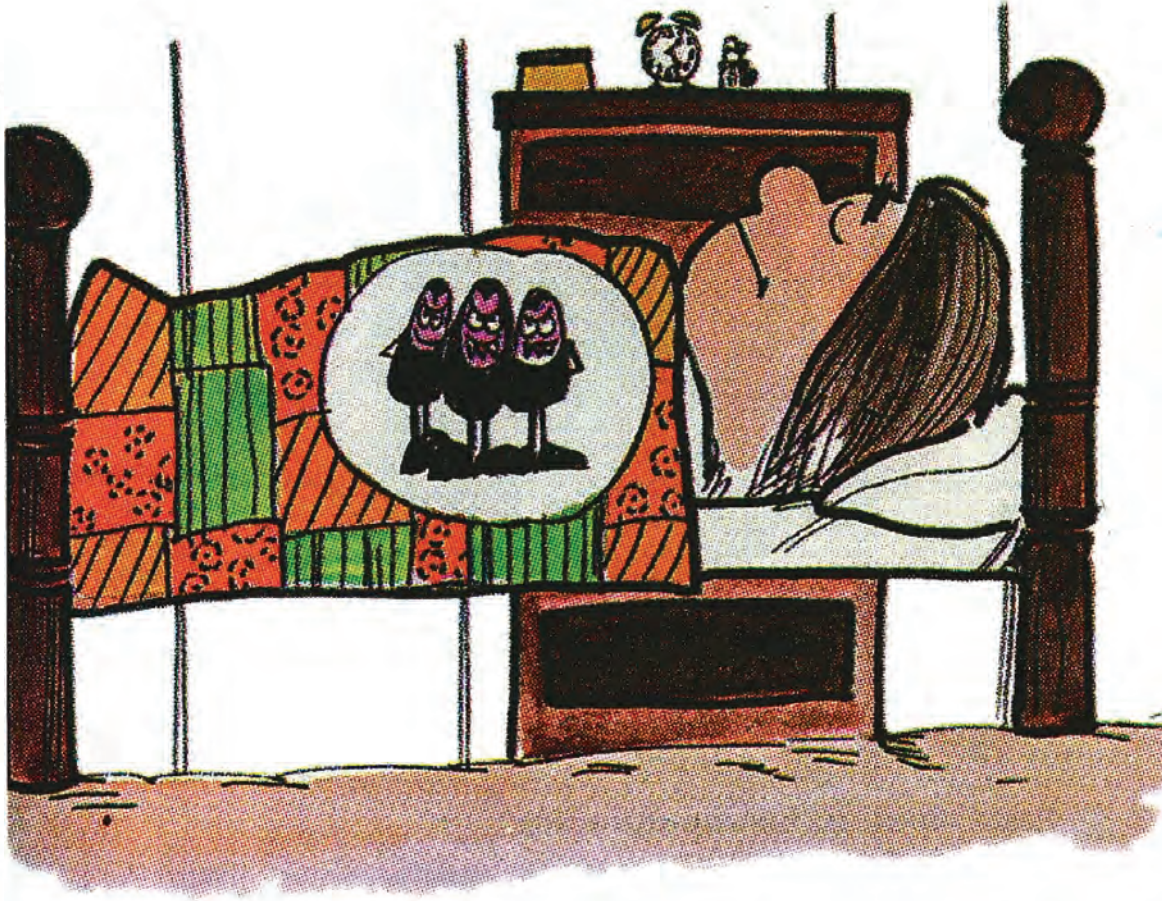

Küçük çocuk yerde boylu boyunca uzanmış ağlıyordu. Köpeğin ısırıldığı yerler kanıyordu. Tam on dört yerinden ısırılmıştı küçük Joey. Çocuğun babası kendi kendine şöyle diyordu: “Korkarım, oğlum çok kötü hastalanacak...” Joey’in babası oğlunu kucağına aldı, “O köpeği kızdırdın mı yavrum?” diye sordu.

“Evet baba. Çok üzgünüm,” diye fısıldayabildi Joey. Gerçekten kötü yaralanmıştı ve kendini çok, ama çok yorgun hissediyordu. Babası çaresiz bir şekilde, “Seni eve götürüyüm,” dedi. Baba çok üzgündü, çünkü oğlunun başına gelen korkunç felaketin ne olduğunu biliyordu. Şimdi, artık görünmez düşman -kuduz mikrobü- küçük çocuğun içinde saklanmaktaydı. Bir süre sonra, Joey

sadece yaralanmış ve halsiz düşmüş olmakla kalmayıp, bir de hastalanmıştı. Joey’i tanıyan herkes o kadar üzülyordu ki... Çünkü onlar, hasta bir köpek tarafından ısırılanların kısa süre içinde mutlaka ölümle karşılaşacaklarını biliyorlardı. Hasta köpek kısa bir süre sonra öldü. Joey’lerin evi sessizliğe bürünmüştü.

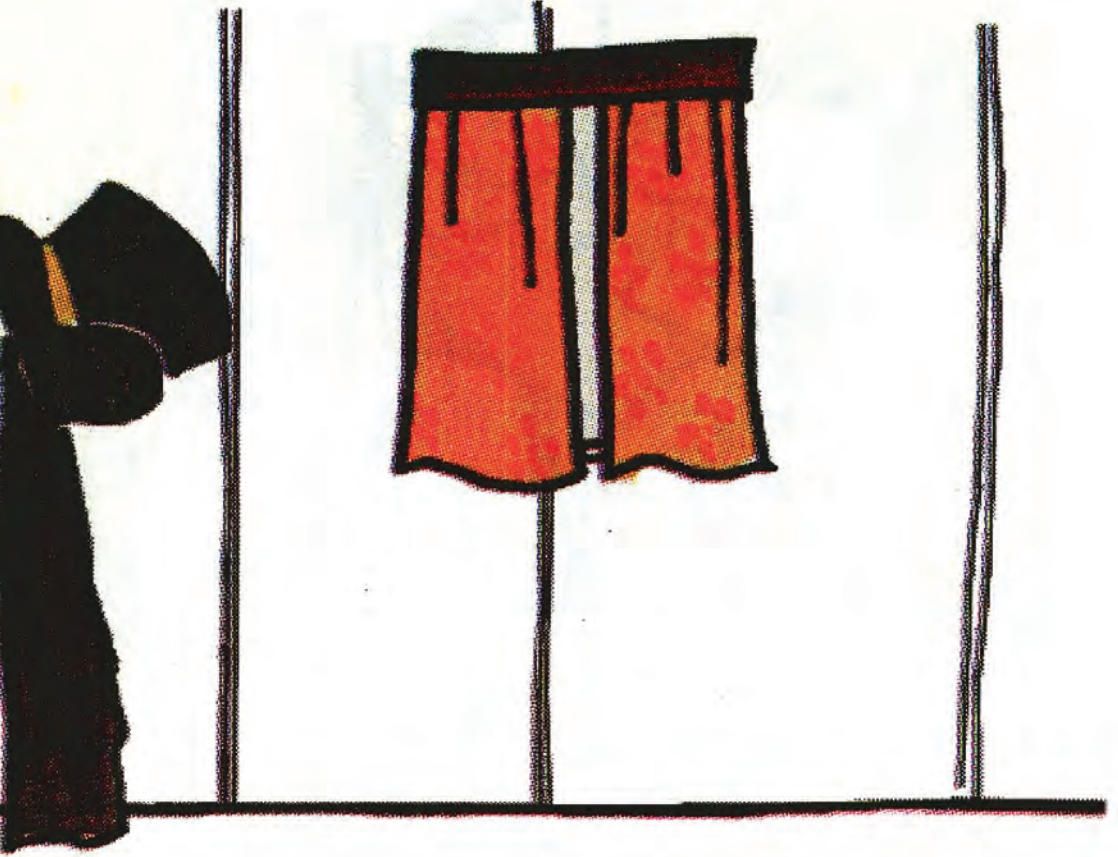
Anne ve babası, yavrularına nasıl yardım edebileceklerini bilemiyorlardı. Çaresizdiler. Çünkü yapacakları tek bir şey kalmıştı: Beklemek ...Sonra bir gün, önemli bir haber çıktı gazetelerde. Joey'lerin evinde gazete haberini ilk gören kişi annesi oldu. Sevinçten uçuyordu.

“Bu harika! Tek kelimeyle harika!” diye bağıyordu. Minik oğlu ölümün eşiğindeyken, nasıl olurdu da kendisini mutlu hissedebilirdi bir anne.

Sizce, Joey’in annesi gazetede ne okumuş olabilirdi?

Annesi, “Bir bilim insanı, Joey’ın durumunda olan çocukları kurtarmanın yolunu bulmuş!” diye bağırdı sevinçle. “Bu bilim insanı, Joey gibi hasta çocukların, görünmez bir düşman tarafından rahatsız edildiklerini söylüyor. Bu bilim insanı, hem düşmanı, hem de bu düşmanı öldürmenin bir yolunu bulmuş!” dedi.

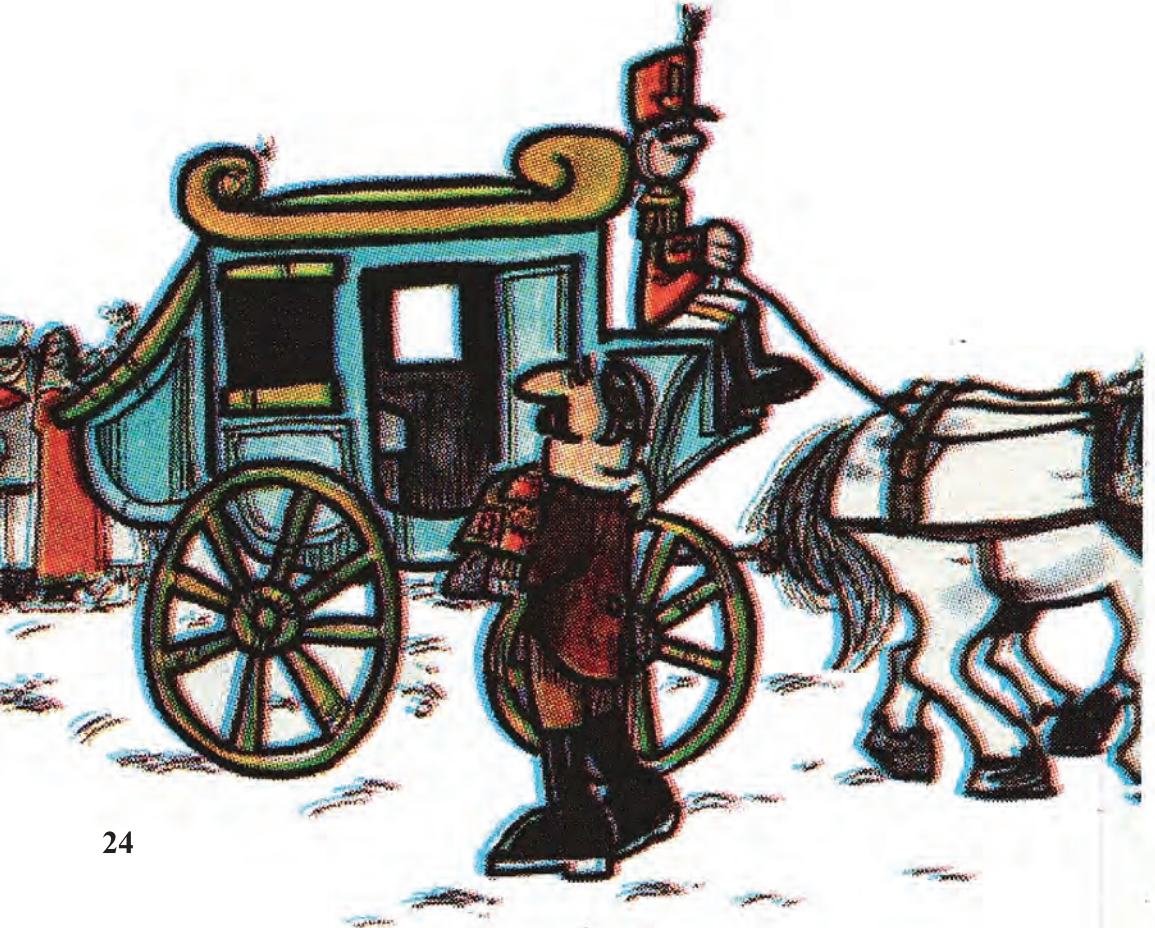
Bu adamın kim olduğunu sanırım tahmin ediyorsunuz.

Tabii ki bu, kendine inancı olan adam, Louis Pasteur'den başkası değildi. Haklı olduğunu bilmenin verdiği inançla, baştan kararlaştırdığı yolda yürümeye devam etmiş, sonunda da başarılı olmuştu işte. Joey'in annesi "Bir atlı arabaya ihtiyacımız var," dedi.

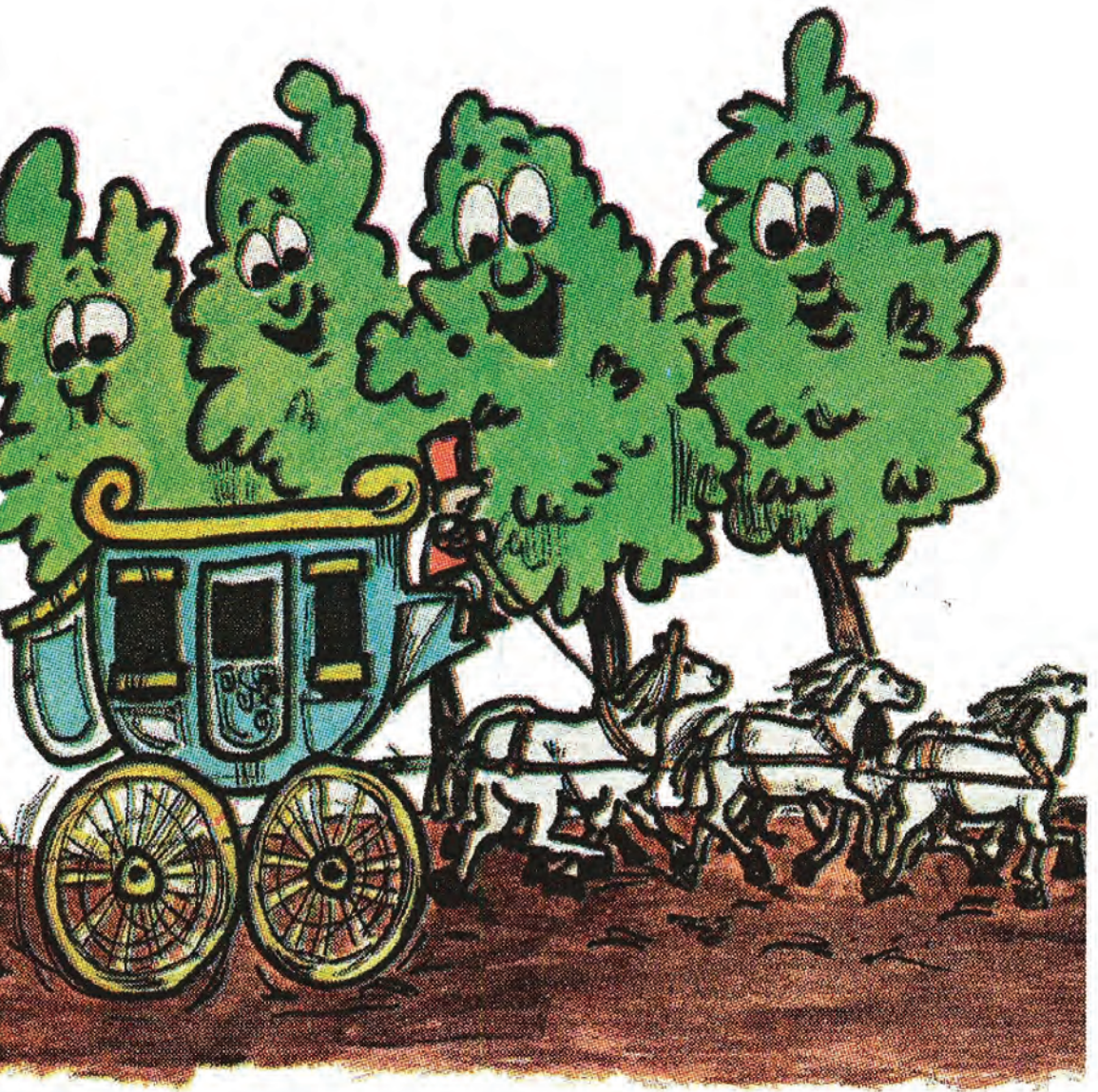

“Joey’i Paris’ e, Dr. Louis Pasteur’e götürmemiz gerek. Belki böylelikle Joey’in hayatını kurtarabileceğiz!” Joey’in babası, inanılmaz bir çabuklukla yolculuk hazırlıklarını tamamladı. Hemen en iyisinden bir faytonu, en güçlü ve becerikli fayton sürücüsü ile birlikte kiraladı. Faytona, altısı da beyaz, çok hızlı koşabilen atlar bağlıydı.

Joey'in anne ve babası, onu sıcak tutacak yumuşacık battaniyelere sarıp faytona yerleştirdiler. Joey üzgün bir biçimde, "Keşke köpek ölmeseydi. Keşke köpeğe sopayla eziyet etmeseydim..." diye söyleniyordu. Faytoncu, "Hadi çabuk olun, gidelim!" diye sesleniyordu. "Yitirecek bir saniyemiz bile yok!" Paris'e yapılan uzun yolculuk süresince, atlar dörtnala koşarken, Joey'in annesi, "Daha çabuk olalım! Lütfen acele edin!" diye yalvarıyordu; aynı biçimde babası da...

Yol kenarındaki ağaçlar bile sanki, “Acele edin! Acele edin! Daha hızlı! Daha hızlı!” diye fısıldıyorlardı. Louis Pasteur’ün evine ulaştıklarında, toz toprak içinde kalmışlardı ve çok yorgunlardular ama sonunda Pasteur’ün evine ulaşmış olmaktan dolayı da çok mutluydular. Kapıyı çaldıklarında, onları Pasteur karşıladı. Anne, tüm gücünü toplayarak, “Doktor Pasteur, sizi görebilmek

umuduyla çok uzun bir yol katettik,” dedi. “Bizim küçük oğlumuz kudurmuş bir köpek tarafından ısırıldı ve bu yüzden çok hasta. Ne olur bize yardım edin!” “Belki,” diye yanıt verdi Dr. Pasteur. “Ben görünmez düşmanı yok etmenin bir yolunu buldum. Herkes tarafından bilinir ki, görünmez düşman dediğimiz, hasta hayvanların içinde saklanan o alçak kuduz mikroplarıdır.

Belki, sizin küçük oğlunuzun içinde saklananları da yok edebilirim.” Louis Pasteur, açıklamasına şöyle devam etti: “Ben bir aşı buldum. Benim aşımın içerisinde, fıldır fıldır parlak gözleri olan ve karanlıkta görebilen sihirli askerler var. Joey’in içindeki görünmez düşmanı gördüklerinde, çok güçlü olan sihirli askerlerim,

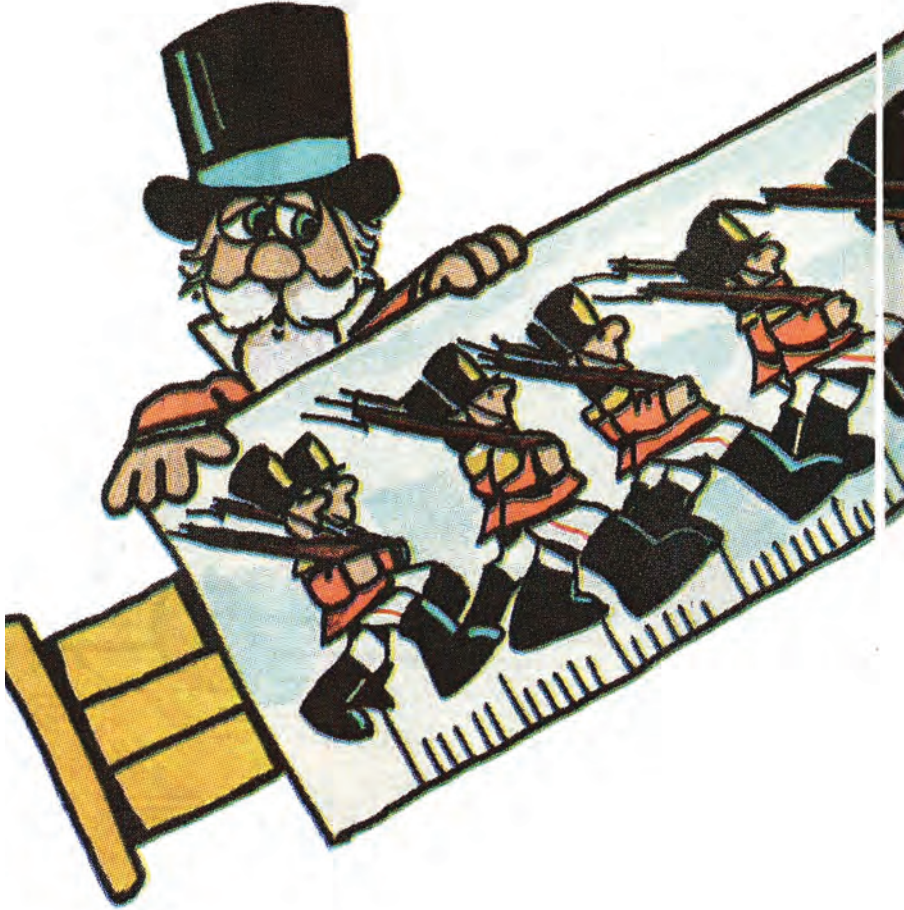
bu dūřmanı yok edeceklerdir.” Joey’i yatađa yatırmıřlardı. Louis Pasteur’ün bu sözlerini duyunca, yavrucak hafifçe yerinden dođrulanacak gücü buldu kendinde.

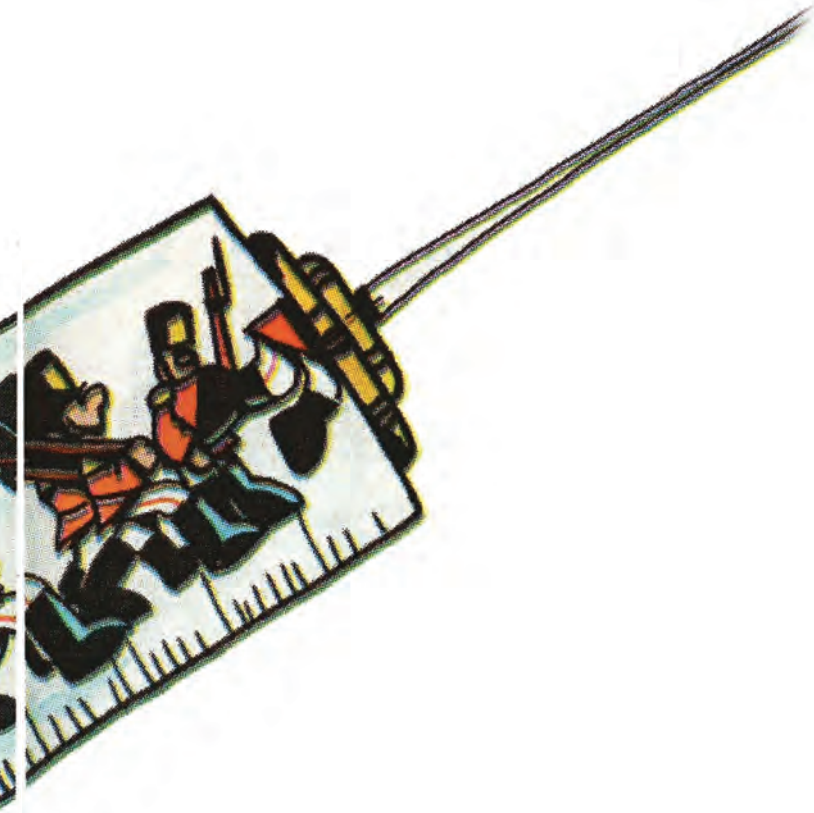
Küçük Joey, “Doktor Pasteur,” dedi, “Yani siz bana, sizin sihirli askerlerinizin benim içimde yapacakları savaşı mı anlatmaya çalışıyorsunuz?” “Evet,” dedi doktor. Joey şaşırmıştı. “Peki, oraya nasıl ulaşacaklar?” Dr. Pasteur, “Çok kolay,” dedi.

“Benim sihirli askerlerim, uzun iğnelerin içinden sıra halinde geçip, küçük çocukların içine girebiliyorlar. Sihirli askerlerim, hep birlikte güçlü bir ordu gibi savaşıacaklar.” “Ama iğneler acıdır,” dedi Joey. Dr. Pasteur, “Evet, bazen,” diye itiraf etti.

“Peki, benim sihirli askerlerim senin içindeki görünmez düşmana doğru koşar adım ilerlerken sen de yürekli olabilir misin?” diye sordu. Joey çok yürekli davranacağına dair söz verdi.

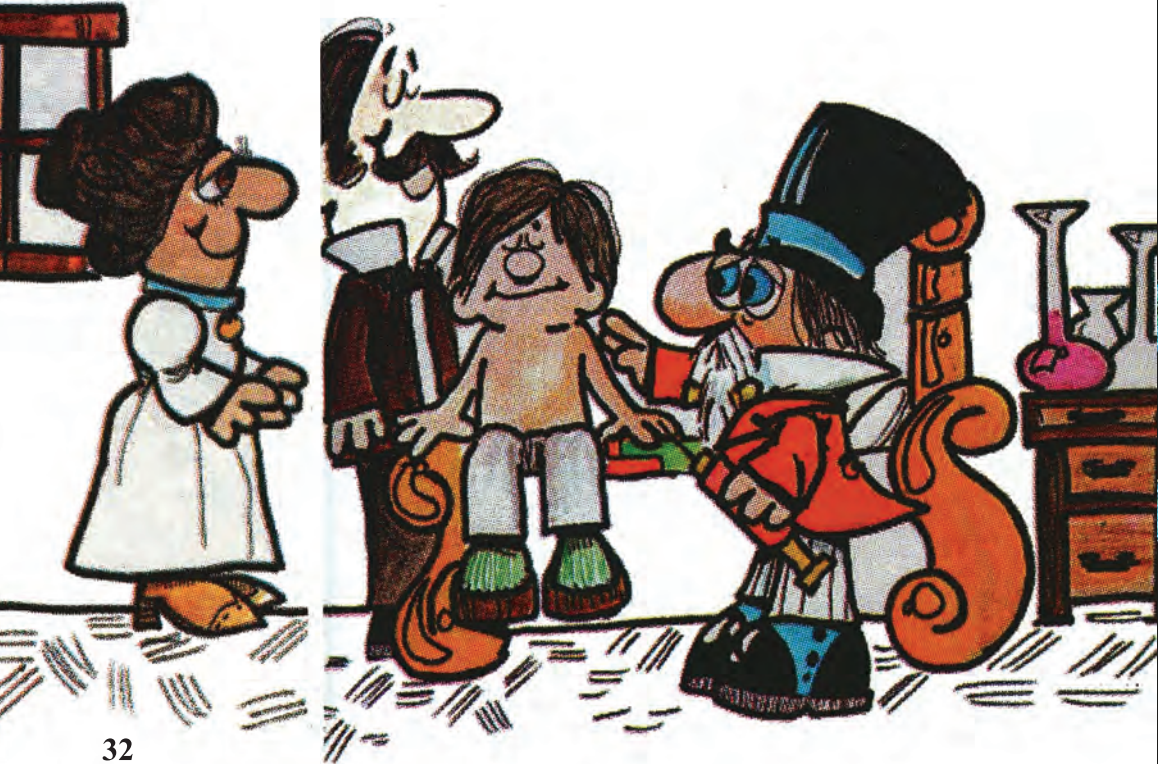
“O zaman, benim kuduz aşımıla iğne yapılmış ilk kişi sen olacaksın,” dedi Dr. Pasteur. Bu durum Joey’in babasının endişelenmesine yol açmıştı. “İlk kişi mi? Bu tehlikeli olmayacak mı? Aşınının, küçük bir çocuk üzerinde etkili olacağından emin misiniz?” diye sordu. Doktor, “Olacağına inanıyorum,” dedi ve Joey’e iğneyi yaptı. Sihirli askerler koşar adım çocuğun vücuduna yöneldiler.

Joey'in vücudunun içerisine girdikleri zaman, buranın oldukça karanlık bir yer olduğunu keşfetti sihirli askerler. Onlar, sihirli gözleriyle, bir sağa bir sola bakındılar. Sonunda düşmanı buldular: Bunlar, o güne kadar görünmez olan kuduz mikroplarının ta kendisiydi. İlk başta sadece on iki tane mikrop görebildiler.

Siz de bu kuduz mikroplarını görebiliyor musunuz?

Fakat sihirli askerler, Joey'in içinde aslında milyonlarca mikrop olduğunu biliyorlardı. Korkunç mikroplar, "Bizi asla yene-

meyeceksiniz!” diye meydan okuyorlardı. Ancak, “Size gününüzü göstereceğiz! Sizi öyle bir yeneceğiz ki!” diye karşı çıkıyordu sihirli askerler.

Sonunda savaş başladı. Sihirli askerler, görünmez düşmana saldırıp çok yürekli bir savaş örneği sergilediler. Tüm bunlar olurken, Joey’in pek de rahat bir durumda olduğu söylenemezdi.

Düşünün bir kere! Siz nasıl hissederdiniz kendinizi, içinizdeki düşmana karşı savaşan sihirli askerler ordusu olsaydı bedeninizde? Ama kuduz aşısının içerisindeki askerler daha fazla sayıda düşmanı yok ederken, Joey de giderek daha iyi hissetmeye başlıyordu kendini.

Sonunda, en son dūřman da yenilince, Joey artık kendini öyle iyi hissediyordu ki, bir sıçramayla yataktan kalktı; anne ve babası ve tabii ki Dr. Pasteur'le el ele tutuşup odanın içerisinde dans etmeye başladı.

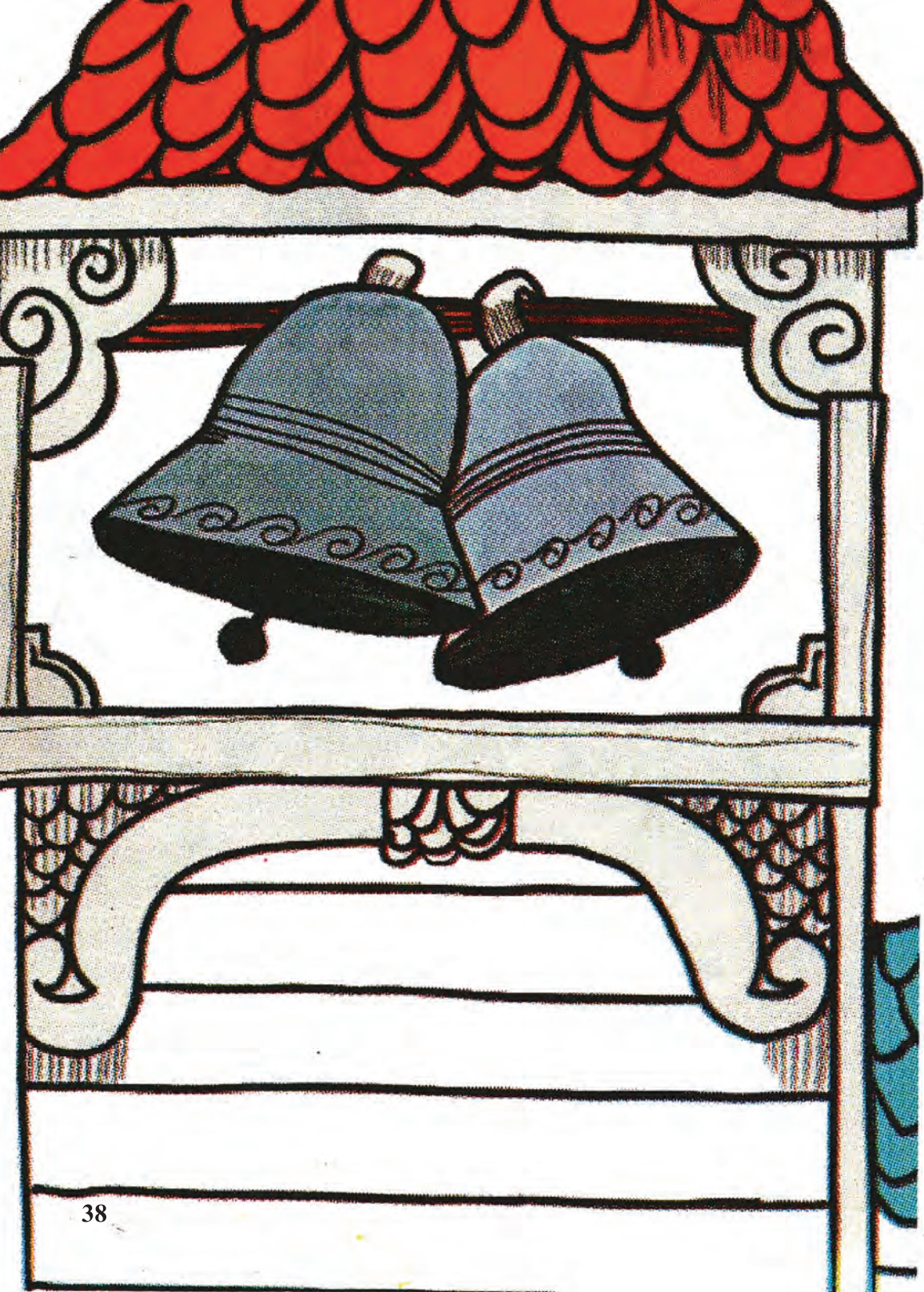
Dr. Pasteur de en az onlar kadar mutluydu! Hep bir ağızdan, “Yaşasın! Yaşasın!” diye bağıyorlardı. Joey sağlığına kavuştuğunda, Louis Pasteur’e teşekkür ettikten sonra, anne ve babasıyla birlikte faytonla Almanya’ya döndü.

Dönüşleri, gelişleri gibi telaşlı değildi doğal olarak.

Joey'lerin köyündekiler, onları karşılamak için sokaklara dökülmüştü. Herkes gülüyor ve ona el sallıyordu. Onun yaşadığını görmek en büyük mutluluktu köylüler için.

Gökyüzündeki güneş bile seviniyordu adeta. Köydeki hoparlörde hoş bir melodi çalıyordu. Sanki şu şarkıyı söylüyordu melodi:

“Artık herkes kurtuldu! Artık kimse kuduz nedeniyle ölmeyecek!”

Bu sırada, çalışmalarını sürdürdüğü ülkesi Fransa’da, Dr. Pasteur’le görüşmek isteyen çok sayıda insan vardı.

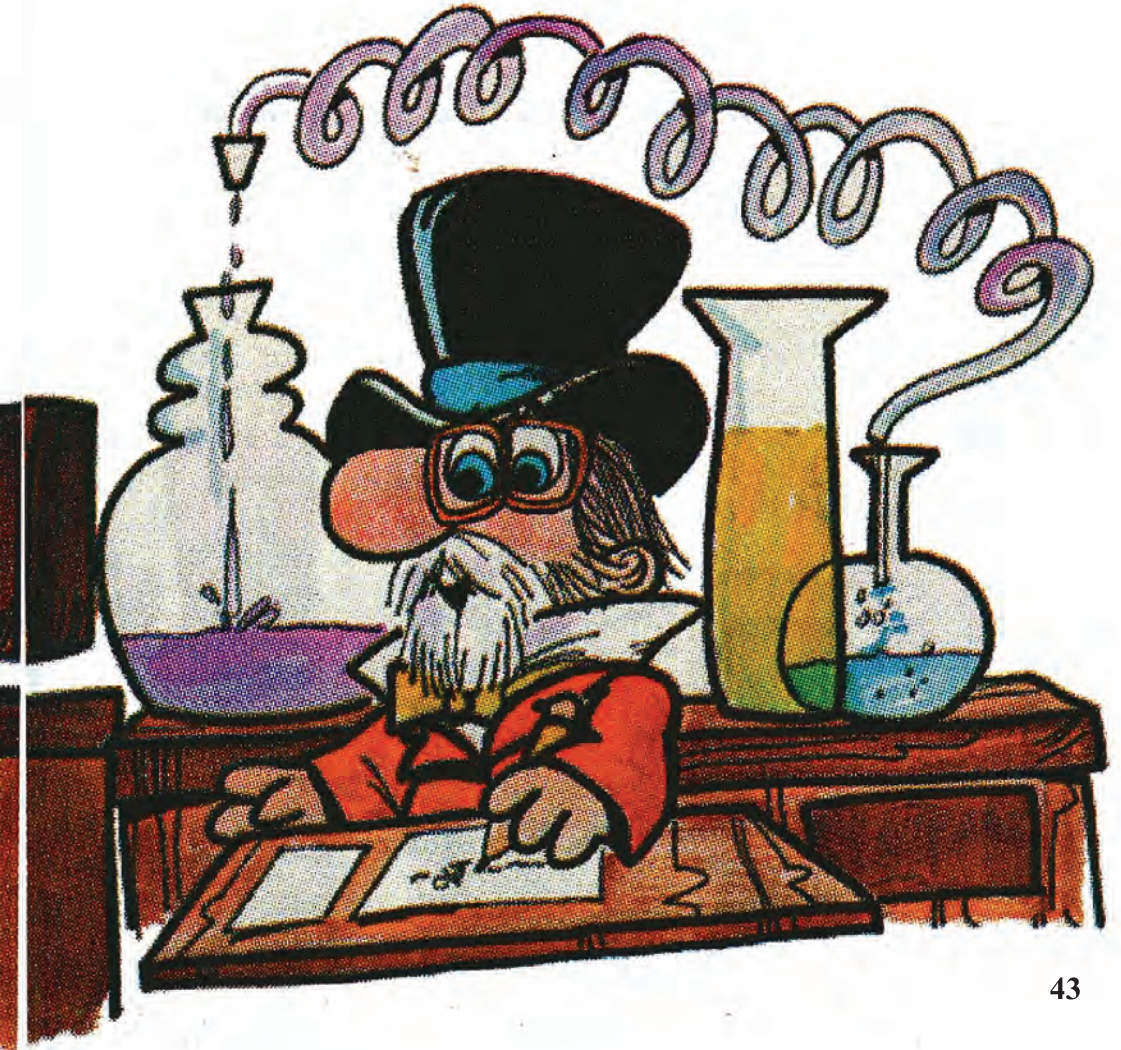

Çocuklar Dr. Pasteur'ü parkta gördükleri zaman, şöyle diyorlardı: “Doktor Pasteur, siz olağanüstü bir insansınız! Siz, kuduz hastalığına çare buldunuz!” Dr. Pasteur de gülümseyerek şöyle diyordu: “Evet, öyle. Bu yüzden de çok mutluyum. Ayrıca biliyor musunuz, kuduz hastalığının çaresini aradığım süre içerisinde, beni en çok mutlu eden şey neydi?”

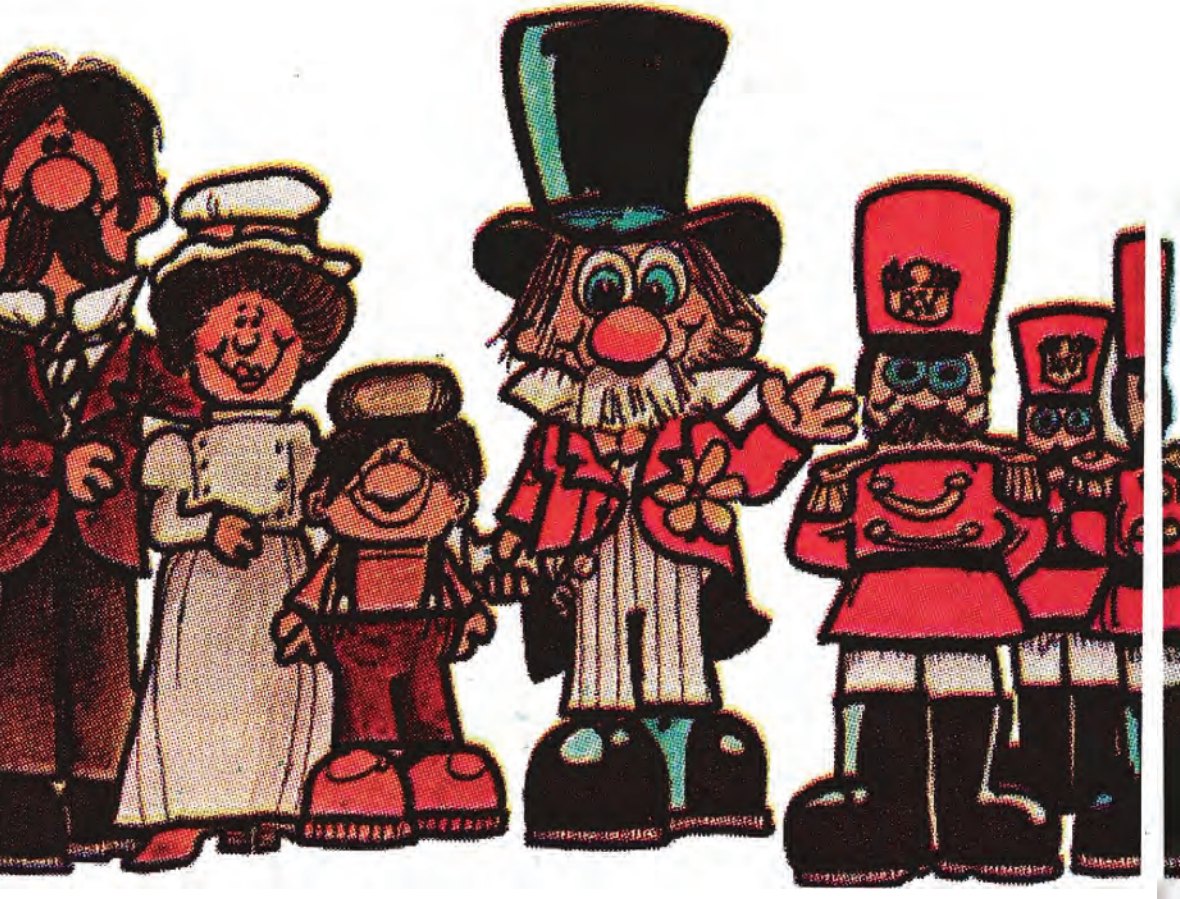

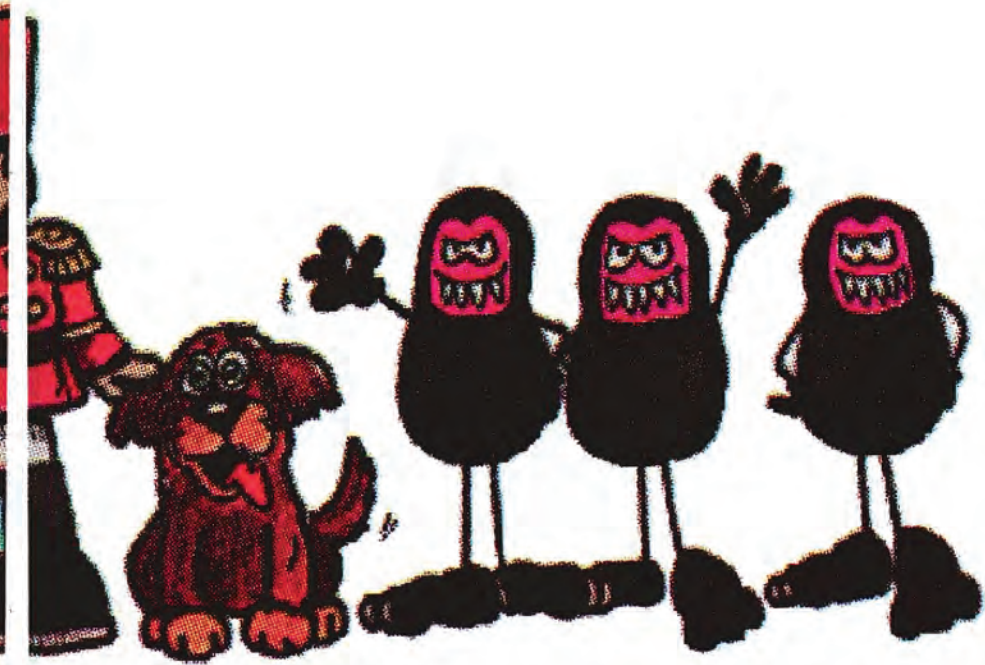

“Laboratuvarımda çalışırken, en çok hoşuma giden anlar, kendime olan inancımı yitirmediğim anlar oldu. O günlerde, henüz başarılı değildim. Ama başarılı olmadığım zamanlarda bile, ileride yapabileceğimi, başarabileceğimi düşünmek beni hep mutlu etmişti.”

Gördüğünüz gibi, öykümüz mutlu bir şekilde sona eriyor. Belki şimdi siz de kendinizle ilgili bazı şeyleri düşünmek isteyebilirsiniz. Tabii ki, sizin yaşamınızda gerçekleştirmek isteyeceğiniz şeyler Dr. Pasteur'un yaptıklarından çok farklı şeyler olabilir. Bu gayet doğaldır. Önemli olan, doğru bildiğiniz şeylerde, kendinize olan inancınızı ve güveninizi yitirmenizdir.

Küçük olsun, büyük olsun, her başarının özünde, insanın kendine inanması yatar. Seçiminiz hangi doğrultuda olursa olsun, umalım ki, bu sizi bugünkünden daha mutlu etsin!

Tıpkı , yakın dostumuz Louis Pasteur'de olduğu gibi.

LOUIS PASTEUR

Louis Pasteur, 1822 yılında Fransa'nın Dura bölgesindeki Dole kasabasında dünyaya geldi. Pasteur, kimyager ve daha sonra bakteriolog olarak yaşadığı çağda, tıbbın ilerlemesine büyük katkılarda bulundu. Ancak o, tıp doktoru olmadığı için, 1800'lü yılların doktorları onun teorilerine burun kıvırıyorlardı. Louis Pasteur, buna hiç aldırmadan çalışmalarını sürdürdü, çünkü Pasteur'un bakterilerin ya da mikropların gerçekten var olduklarına ve bunların hastalıklara yol açabileceğine olan inancı tamdı. O kendi bildiği yöntemle yaptığı işe ve kendine olan inancını yitirmeden araştırmalarına devam etti. Çalışmaları sonucunda İpekböceği hastalığına ve kuduza çare buldu.

Pasteur, ayrıca, içtiğimiz sütün bozulmasını önlemenin yöntemini de keşfetti. Burada sütü 140 (fahrenheit) derecede otuz dakika süreyle ısıtmak ve sonra hızlı bir biçimde sa-

LOUIS PASTEUR
1822-1895

ğuttuktan sonra sütü kapalı ve sterilize edilmiş şişelere koymak gerekiyordu. Bu yöntem sütü mikroplardan arındırmak için günümüzde de kullanılmaktadır. Bu yöntemle, Louis Pasteur'un adıyla "pastörize" etmek denilmektedir. Pasteur, Strasberg'li Marie Laurent ile evlendi. Birbirlerini çok seviyorlardı. Marie, eşini, araştırmalarını her şeyin üstünde tutması için özendiriyordu. Bu yüzden, Pasteur, laboratuvar çalışmaları üzerinde yoğunlaşabiliyor, işine gereken zamanı ve önemi verebiliyordu. Küçük Joseph Meister (öyküde Joey olarak geçiyor) kuduz bir

LOUIS PASTEUR

köpek tarafından on dört yerinden ısırıldığında, anne babası yavrucağı Louis Pasteur'e getirdiler. Bilim insanı daha önce insan üzerinde hiç denenmemiş olan kuduz aşısını çocuğa uygulamakla tereddüt etti. Pasteur bunu ancak kendisine gelen iki doktorun, çocuğun kuduzdan her durumda öleceğini ve başarılı olursa ilacın kuduzla bir çare olabileceğini söylemesinden sonra denemeye karar verdi. Pasteur, kuduzun çaresini bulmuştu. Onun aşısı küçük Joseph Meister'in hayatını kurtardı. Meister, büyüdüğünde Pasteur Enstitüsü'nün çalışanlarından biri olacaktı. Çünkü, Louis Pasteur'e karşı duyduğu minnet duygusu, ömrünün sonuna kadar Enstitü'de çalışmak istemesine neden olmuştu. Pasteur, kendine inanan bir insandı. Başkalarının söyledikleriyle değil, kendi doğrularıyla yaşayan ve sezgilerine güvenen bir bilim insanıydı. 1895 yılında hayata gözlerini yumduğu güne kadar son derece alçakgönüllü, göste-

rişsiz ve sade bir yaşam sürdürdü. Yaşlılık yıllarında, insanların ona gösterdikleri büyük saygı karşısında şaşkınlığa düşer ve bunu pek komik bulurdu. Bir keresinde Londra'da bir uluslararası tıbbi kongreye davet edilmişti. Kongre salonuna girdikten kısa süre sonra, Louis Pasteur kürsüye davet edildi. Pasteur kürsüye yaklaştığında, tüm üyeler onu ayakta alkışlamaya başladılar. Pasteur'ün yüzünde hayal kırıklığına uğramış gibi bir ifade belirdi. Louis, "İngiltere veliht (kral adayı) Prensi buraya geliyor olsa gerek," dedi. "Keşke dışarıda dursaydık. Gelişini de izleyebilirdik böylece." Bu içten sözler herkesi çok duygulandırmıştı. Kongre başkanı, "Hayır Bay Pasteur, dedi. "Gelen sizsiniz. Herkesin takdir ettiği, ayakta alkışladığı insan sizsiniz."